

РЕШЕНИЕ

№ 9132

гр. София, 06.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 11.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7282** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО /.

Образувано е жалба от Ц. Н. П., ЕГН [ЕГН]. с адрес: [населено място], кв. Л., ул. 566-та № 25, срещу Решение № 2153-21167/16.06.2025 г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН] от 16.04.2025 г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване.

Релевират се доводи, че решението е незаконосъобразно и неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон, и в нарушение на административнопроизводствените правила. Счита, че информационната система на НОИ не е източник на правото, както и наличната информация не може да бъде годно доказателство за категоричен извод относно наличието или липсата на даден факт. Моли се за отмяна на оспореното решение и алтернативно връщане на преписката на органа.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. Ответникът – директор на ТП на НОИ С., редовно призован, чрез процесуалния си представител юрк. И., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Смята, че обжалваното решение е издадено от компетентния орган, в съответната форма, отговаря на изискванията. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Приложени са писмени бележки.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление с вх. № 2112-21-971/27.02.2025 г. Ц. Н. П. е поискал отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/. Приложени са, визираните в чл. 3 от Наредбата за

пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/, и на ЕР № 90402/22.01.2025 г. на ТЕЛК, на което е отбелязано, че с вх. № 03898/11.02.2025 г. експертното решение на ТЕЛК е обжалвано по реда на чл. 112 от Закона за здравето /ЗЗ/ пред НЕЛК.

При разглеждането на заявлението и приложените към него документи, като е съобразил обстоятелството, че ЕР № 90402/22.01.2025 г. на ТЕЛК не е влязло в сила, е постановено Разпореждане № [ЕГН] от 16.04.2025 г., с което е отпусната лична пенсия за ИОЗ на Ц. Н. при условията на чл. 98, ал. 7 КСО, като е посочено, че след влизане в сила на експертното решение ще се преценяват правата на други пенсии и или добавки.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като с Решение № 2153-21167/16.06.2025 г. на директора на ТП на НОИ - С. град, жалба с вх. № 1012-21-626/03.06.2025 г. от Ц. Н. П., е оставена без уважение, като неоснователна. В мотивите е посочено, че пенсията за инвалидност следва да бъде изплащана в посочения в разпореждането размер, тъй като са спазени материалноправните разпоредби по социално осигуряване за извършване на плащане на социална пенсия за старост по реда на чл. 98, ал. 7 от КСО, докато е налице висящо производство относно спорното ЕР № 90402/22.01.2025 г. на ТЕЛК.

По делото е приета административната преписка, както и допълнително ангажираните от жалбоподател писмени доказателства - експертно решение от № 92502/04.09.2025 година на НЕЛК, с което е отменено решение № 90402/22.01.2025 година на ТЕЛК.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Процесната жалба е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО, от надлежна страна и при наличен правен интерес, в предвидената от закона писмена форма, срещу административен акт, който подлежи на оспорване, т.е. на съдебен контрол за законосъобразност, поради което се явява процесуално допустима.

След извършване на проверката по чл. 168, ал. 1 от АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът намира за установено, следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен по място, материя и степен орган, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "а" от КСО и в предписаната от чл. 117, ал. 3 от КСО писмена форма. Със същия акт е решен спора по същество, като е оставена без уважение жалбата на П. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 16.04.2025 г. на длъжностно лице по ПО. Разпореждането също е издадено от компетентен орган, предвид приетата по делото Заповед № 1015-21-247/04.12.2018 г. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила. Обжалвано е по административен ред, в резултат на което е постановено процесното решение. В същото са изложени фактически и правни изводи за постановяването му, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, противно на изложеното в жалбата. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и е подписано.

Предвид това, съдът приема, че не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, представляващи основание за отмяната му, респ. не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Относно материалната законосъобразност:

Редът за изменение на отпусната пенсия за инвалидност поради общо заболяване е посочен в общите правила на разпоредбите на чл. 98 КСО. Следва да се подчертае, че в административните производства по определяне на пенсия за инвалидност, здравословното и социалното положение на освидетелстваните лица е защитено от закона именно с разпоредбите на чл. 98, ал. 7 и ал. 8 от КСО. Съгласно тези норми, ако решението на ТЕЛК и НЕЛК е обжалвано от председателя на медицинската комисия или по реда на чл. 112 от Закона за здравето, до влизането в сила на

решението на НЕЛК, съответно на съда, се отпуска, възобновява и възстановява пенсия за инвалидност в размер на социалната пенсия за старост. След влизането в сила на решението по ал. 7 пенсията се определя в действителен размер от датата на придобиване на правото, съответно от датата, от която е възобновена или възстановена, ако на лицето е определен процент трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто, а социалната пенсия за инвалидност се определя в размера по чл. 90а, ал. 2 при определен процент трайно намалена работоспособност 71 на сто или повече. В ал. 9 и ал. 10 на чл. 98 КСО изрично е посочено, че към пенсията по ал. 7 не се изплащат добавки по този кодекс и други нормативни актове, както и че пенсията по ал. 7 не може да се получава заедно с друга пенсия.

При тази правна рамка, изведените от административния орган аргументи се явяват правилни, а твърденията в жалба за неправилно приложение на разпоредбата на чл. 98, ал. 7 КСО са неоснователни.

Във връзка с приложеното от жалбоподателя ЕР № 925-02-144/04.09.2025 г. на НЕЛК, от което е видно, че ЕР № 90402/22.01.2025 г. на ТЕЛК е отменено и върнато на ТЕЛК за ново освидетелстване, с оглед неуточнеността на описаните диагнози, съда съобрази разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от АПК, съгласно която съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, че в конкретния случай е налице хипотезата на чл. 98, ал. 7 от КСО, тъй като от доказателствената съвкупност по делото по безспорен начин се установява, че на Ц. Н. П. с Разпореждане № [ЕГН] от 16.04.2025 г. е отпусната лична пенсия за ИОЗ при условията на чл. 98, ал. 7 КСО. Към датата на издаване на разпореждането по чл. 98, ал. 7 от КСО, което е било обжалвано в контролно производство пред директора на ТП на НОИ - С. град е било налице висящо производство относно спорното ЕР № 90402/22.01.2025 г. на ТЕЛК, поради което до влизането в сила на експертно решение, законосъобразно и правилно на жалбоподателя е отпусната пенсия за инвалидност в размер на социалната пенсия за старост.

Правилно в решението се сочи, че по силата на чл. 40 от НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец. В тежест на жалбоподателя да докаже претендираното право на пенсия, както и да посочи конкретни възражения, което в случая не е сторено в административното и съдебното производство.

Съдът намира, че потвърденото с обжалваното решение разпореждане не противоречи и на чл. 112, ал. 9 КСО. С тази норма е гарантирано правото, че през периода на обжалване на експертното решение за трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане лицето ползва произтичащите права от обжалваното експертно решение, като при намаляване на вида и степента на увреждане, водещи до намаляване или отпадане на отпуснатата подкрепа, преосвидетелстваното лице не възстановява получената в повече сума. В случая жалбоподателят не е лишен от правото да получава пенсия, но при условията на специалната норма от КСО /чл. 98, ал. 7/, регламентираща размера на отпуснатата пенсия за инвалидност в периода на обжалване на ЕР. Освен това изрично в чл.112, ал.9 33 е визирано, че преосвидетелстваното лице не възстановява получената в повече сума през периода на обжалване на ЕР на ТЕЛК, което е намерило и отражение в разпореждането на органа, като е постановено, че „надвзетата пенсия не подлежи на възстановяване“.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваното решение е законосъобразно, издадено в съответствие с материалноправните и процесуалноправни разпоредби, и в съответствие с целта на закона /чл.35 АПК/, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника

искане за присъждане на разноси във вид на юрисконсултско възнаграждение, такова се дължи в полза на НОИ. На основание чл. 143, ал. 3 и чл. 78, ал. 8 от ГПК, съдът го определя на 102, 26 евро /200,00 лева/, съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, трето отделение 36-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. Н. П., срещу Решение № 2153-21167/16.06.2025 г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН] от 16.04.2025 г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване.

ОСЪЖДА Ц. Н. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. Л., ул. 566-та № 25, да заплати на Националния осигурителен институт разноси по делото в размер на 102, 26 евро/ сто и две евро и 26 цента/, равняващи се на 200 /двеста/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: